

UN SOL RADIANT

Catalunya, 2023

Direcció: Mònica Cambra, Ariadna Fortuny, Clàudia Garcia de Dios, Lucía Herrera i Mònica Tort

Intèrprets: Laia Artigas, NunuSales, Núria Prims, Jaume Vilalta

SOLAMENT LA FI DEL MÓN

Un planeta sencer ens ve damunt. Amb aquesta imatge, així de literal i de contundent, el director danès Lars von Trier imaginava la desaparició de totes les coses en el que també era la seva visió particular de la melancolia (*Melancholia*, 2011). Allà, la imaginació del desastre desencadenava un autèntic tractat sobre la depressió, travessat per un fort esperit nihilista i una atmosfera de desassossec. Com afrontar la destrucció de tot el que coneixem? En quin lloc trobar un refugi quan el final és inevitable? O, encara més, cap a on podem anar quan ja no tenim un horitzó al qual dirigir-nos? Totes aquestes preguntes són presents en el moment en què la protagonista d'*Un sol radiant*, la Mila (Laia Artigas), obre per primera vegada els ulls al principi de la pel·lícula, despertant en un món adult desproveït de tota

expectativa. Aquesta situació, que aquí també és causada per un esdeveniment que desmarca a la pel·lícula dels paràmetres del realisme i que es va configurant com un destí ineludible, connecta de la mateixa manera amb un problema molt més profund, conseqüència directa de les inescapables i innombrables crisis actuals: la cancel·lació del futur.

Com podem habitar en qualsevol present quan ja no hi haurà cap demà? En aquest sentit, la solució que proposa *Un sol radiant* no podria ser més diametralment oposada al pessimisme asfixiant de von Trier, i per a entendre-la completament potser caldria buscar el seu origen en les condicions d'ideació i producció de la mateixa pel·lícula, resultat del treball col·lectiu de les seves cinc directors: Mònica Cambra, Ariadna Fortuny, Clàudia Garcia de Dios, Lucía Herrera i Mònica Tort, totes elles companyes del grau en Comunicació Audiovisual de la Universitat Pompeu Fabra. *Un sol radiant* sorgeix originalment – i s'inscriu – dins d'una escola-tendència que ha presentat títols destacats com *Les amigues de l'Àgata* (Laia Alabart, Alba Cros, Laura Rius i Marta Verheyen, 2015), *Ojos negros* (Marta Lallana,

Ivet Castelo, Iván Alarcón i Sandra García) o *Les Perseides* (Alberto Dexeus i Ànnia Gabarró, 2019), i sota la tutela de realitzadors com Carla Simón o Carlos Marqués-Marcet. El que *Un sol radiant* posa de manifest, a tots els nivells, és la necessitat de teixir una xarxa de vincles que ajudin a sostenir i suportar qualsevol mena d'impacte. En aquest cas, l'escenari es redueix a un entorn rural habitat per una petita família, conformada per la petita Mila, la seva germana major (Nunu Sales), la seva mare (Núria Prims), i el seu avi (Jaume Vilalta). La mirada innocent de la Mila o, el que és el mateix, el seu punt de vista – igual que el de la protagonista de *Solitud*, de Caterina Albert (1905) –, serà allò que organitzi el món i articuli totes les relacions amb l'espai i els personatges. La seva mirada ha de ser, li diuen, allò que mai haurà de perdre. Potser perquè la forma de mirar és precisament allò que ens defineix. I és que ja fa cinc anys des que la petita estrella de *Estiu 1993* (Carla Simón, 2017) captivés al públic amb el seu talent, però el seu personatge sembla reprendre l'acció allà on el va deixar la petita Frida: amb la consciència de la fi. A *Un sol radiant*, aquesta fi es presenta com un destí inevitable en el qual l'important no és la seva superació, perquè és impossible, com el fet de plantar-li cara, com arribar a afrontar-lo després d'haver convertit la vida en una festa, en una celebració de l'existència de la qual la pel·lícula participa, imaginant – justament quan és difícil perquè resulta inimaginable – en allò que canta Pau Vallvé: "pensa que / per molt que llaura no ho vegis clar / darrera tots els núvols grisos / hi fa sempre un sol radiant".

Daniel Pérez-Pamies

Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona